

PRINCEZNA "SAMURAJ"

Stáda, 16 březen 2016

Toho jste si u milí tenáť, všimli, jakým způsobem dáváme jména zvířatům? Často podle situace, ve které jsme zvířata získali, nebo podle dárce, podle vzhledu či povahy zvířete, podle toho, jestli jste na něj právně získali nebo se posadili do toho, co udělal na úřadu, někdy i podle podobnosti s našimi známými.

Znala jsem jednoho kocoura, který se jmenoval Pan profesor. Když seděl u nositele státní ceny za literaturu, mého přítele Tonika Bajaji, v jehož polici jeho knihovny a s opovržením shlél na nesmyslné lidské hemžení jméno by snad lovka ani nenapadlo: Pan profesor. U Tonika ve Zlíně se scházela společnost podivných zlínských bláznů, kteří bývají označováni souhrnným názvem umělci. Příležitostně jsme se zúčastňovali i my, "Práci a Profesor" s přítelkyní a pohrdavým despektem na nás shlél ze svých výšin a do nezapojoval a věc nedával najevo osobní názory na přítomné spisovatele, básníky, redaktory či výtvarníky a nadace Spisovatelé za práva zvířat, proslulá ochránkyně medvěda. Za její tvorbu i aktivity jsme si ji všichni, co Tonik dával nepokrytě najevo. Mimochodem i tím, že jí nabídl tu nejlepší postel, ve které spával Pan profesor a také on sám. Samozřejmě s upozorněním, že nebude-li si to Jana výslovně přát, oni dva ve stejné posteli za každou být nemusí. S tím slavná básnička nadšeně souhlasila. Zatímco Tonik vzal tento fakt statečně, jako úřad osu Pan profesor ho nesl nelibě. Nakonec vyjádřil svůj názor velkým provlhlým lívancem uprostřed prostěradla, což zase nesla Jana. Pan profesor byl tedy promptně povolán k zodpovědnosti a za opovrhlivého mlčení celé společnosti nekompromisně vykázan ven (prababička Anna by řekla "na mráz"; říkala to, ať jí mrzlo, nebo ne.) Když byly následky strašlivého činu Pana profesora napraveny, klobásky snědeny a všechny lahvičky dopity, usnula Janička sladce.

Ovšem, ne tak Tonik. Hryzalo ho zlé svědomí. Vypravil se tedy do zahrady a já jsem u okna, se svou poslední skleničkou červeného v ruce, slyšela jeho starostlivý, obavami sevřený hlas: "Pane profesore, kde jste? Omlouvám se! Já vím. Vybojovali jsme demokracii! Každý má právo vyjádřit svůj názor... Já už se nezlobím... Pane, profesore, ozvěte se!"

Hlas Pana profesora přicházel z nebes. Byl opravdu žalostný a vyčítavý. Kocour balancoval na komíně a dával jasně najevo, jak trpí. Byl sice ještě stále hodný, uražený, ale už nakloněný smíru. "Pane profesore! Slezte dolů!" volal Tonik do noci. "Pane profesore, spadnete a zabijete se!" Přemlouvání a skemrání trvalo do pozdních ranních hodin. Jak všechno skutečně dopadlo, nevím. Usnula jsem. Ale když jsem se ráno přihrnula do kuchyně na míchaná vejčička se slaninou, seděl u Pan profesor Janička na klíně a ochutnával z její misky. Tonik je totiž narozen ve znamení Blíženců a ti mají v popisu práce stmelovat a urovnávat spory všeho druhu. A Tonik je v tom mistr! Ale proč jsem vlastně začala psát o jménech? Aha. Už vím! Kvůli Samuraji. To jméno, ovšem v českém rodě, jí už zůstalo, a později nás je mnohokrát přesvědčila, že je to skutečně hodna. To vám ovšem musím napsat, CO ZAVINILY KOPÁIVY... Moje maminka Líba, editelka, koly, je málokdy s naším spokojená. Všichni lidé na světě dělají všechno jinak a lépe nežli my a tedy já. Dávno jsem jí mohla být také editelkou a koly a tak proč nechci? Mohli jsme bydlet v krásné pohodlné bytovce, ale my se nastěhujeme do totálně zdevastovaného statku. Je to nejhorší stavení v celé vsi, kdybychom alespoň předsednostní dali baráky nové kabát! Některé argumenty jako "as a peníze, nebo kolik jsme toho již udělali a nejde všechno naráz, mají maminku nezajímají.

"Tak to je! Barák potěbuje nové kabát! Ale kdepak vy! Tedy ty! Docent H. za nic nemá, to je celkem slušný lovka a ale ty se raději zabýváš a nějakým neúspěšným zvířetincem, nebo něco drápe místo co bys a; přikladně - vysekala za plotem! Nikde ve vsi, a možná, že na celém světě, není tolik kopáiv, jen našim plotem!"

Všichni mamince statečně elím, ale tentokrát jsem projevila dobrou vůli. Navlékla holiny, vzala kosu a šla. Našamská kočka Princezna se ovšem vypravila se mnou, protože všechno, co se nachází za plotem naší veliké nudné zahrady, je nanejvýš dobrodružné a napínavé. Má pravdu. Oháním se kosou a ona po rozbahněné cestě pronásleduje motýly, brouky, žábaly, housenky a žáby. Když tu náhle a; v jste někdy opravdu zlého kresleného psa? Sražený enich, tlama rozcapená od ucha k uchu a vražedné tesáky. Obojek pobitý kovovými hroty, aby ho někdo náhodou nemohl zardousit. A předsně tohle se na nás s ileným evem vyá

Letí, ani se země nedotýká, vzdálené hvízdání pánička neslyší, nebo slyšet nechce. A kreslený není ani trochu! Princezna ztuhla uprostřed cesty jako socha a já jsem věděla, že nám oběma nejspíš tiká poslední vteřinka. Chytnu tedy kosu pevněji a zaujmu obranné postavení. Bez boje nás nedostane! A pak, jediný skok od nás, se udá něco děsivého. Vzduchem se mihne a; Samuraj! S ocasem zjeveným, drápy tasenými a zuby vyceněnými přistane naše Princezna mezi ostny obojku toho zvířce. A hned se pevně zahryzne u košene jeho pravého ucha. Kdepak by pomohlo nějaké zvěsilé tání palic. Princezna se drží jako lopuchá. Psi hromotluk začne nákat. Samuraj ovšem nepovolí. Naopak. Zapadne se předními tlapkami do ostny obojku a úctyhodným chvatem přimě muže svého dvoukilového tláčka operaci dokončí.

Psisko padne do bláta na kolena a v zoufalé snaze toho zatraceného upíra setřást se za ně válet po hřbetě. Jenže, tu udeří dobíhající udýchaný pán s píšťalkou a je: „ho nechá! Ať ta mrcha nechá mého ubohého Fráju!“ Frája nepřestává bít dovat a pán, ve snaze milovanému ubožákovi pomoci, se pokusí toho Samuraje skopnout. To ale nemůže dlat. Koťátko pustí ucho psího srábka, vylétne vzhůru po nohavici, přeseň tak, jak to s docentem H. mnohokrát zdaleka trénovali, a ubalí pánovi pecku šenichovku.

Drápy mu drazně připomene, že nemá strkat svůj lidský šenich do cizích záležitostí! Teprve pak s výhrůžným vřeskem skočí na mé rameno a ubalí jednu také kose za to, že jen pitomě šumí a nebojuje, když je toho třeba. Já jsem tu zbabělost unikla jen tak tak. Ó, šťastný, že se bestie zbavil, hvízdání nehvízdání, bere paly a páníček, nezkrvavělému nose ušmudlaný kapesník, vyhrožuje: „Tohle si vyřídíme jinde a jinak! Já si budu stávat! starostky. Nikdo nesmí volně chovat dravá zvířata! U paní starostky si budu stávat! A pak uvidíte!“

MARCELLA MARBOE Z knihy „Utrpení docenta H.“